

paa Forhaand gaa ud fra, efter hvad man rundt omkring i Landet mener at vide, at der ved Regeringens Foranstaltning arbejdes saa stærkt og energisk som muligt paa at afhjælpe Manglerne ved Søbefæstningen. Man arbejder paa Saltholms Flak-Fortet og flere andre Steder og gør alt, hvad man kan, for, at Manglerne ved Søbefæstningen kan blive afhjulpet. Det er vist almindelig anerkendt, at man ikke kan gavnede noget som helst ved at komme med Gaver til Afhjælpning af Manglerne ved Søbefæstningen. Man har særlig fæstet sin Opmærksomhed ved det saakaldte „Hul“ i Nordfronten. Selv om jeg nu — det indrømmer jeg den højtærede Minister — heller ikke anerkender dette som et egentligt „Hul“, synes jeg dog, at den højtærede Minister reducerer Betydningen deraf i alt for høj Grad. Thi jeg paastaar — og dør tør jeg nok sætte min Erfaring ved Siden af adskillige andres —, at hvis man hjælper den højtærede Minister til at faa etableret en saa stærk Stilling, som han ved disse Tilbud kunde faa, ud over Eremitagesletten, vil man derved have udelukket Muligheden af et Bombardement af Byen med Feltskyts fra Nordfronten. Maa jeg i Parentes indskyde, at Bombardement med Feltskyts i de senere Krige overhovedet ikke har kunnet bringe nogen By til Fald. Naar saa det er bragt dertil, at ingen Fjende kan vente at kunne bombardere København uden at maatte føre Belejringsskyts til, saa rejser sig det Spørgsmaal: Hvor længe vil dette vare for ham? For ikke at fordybe mig i teoretiske Betragtninger vil jeg kun oplyse, hvor lang Tid det har taget andre Steder. Fra det Øjeblik Preusserne bestemte, at Paris skulde bombarderes, og gav Ordre til, at hidføre Belejringssparken, gik der to Maaneder, inden Bombardementet kunde begynde, og fra det Øjeblik, Japanerne havde indesluttet Port Arthur, gik der 2½ Maaned, inden Belejringsmateriellet var saaledes skudfærdigt, at Bombardementet kunde begynde. Deraf kan man aldeles bestemt slutte, at med en saadan Styrkelse af Stillingen ud over Eremitagesletten, som kunde opnaas med begrænsede Midler, vilde man være i Stand til at sikre sig, at der dog gik et Par Maaneder efter en Indeslutning, inden et Bombardement med Belejringsskyts kunde befrygtes.

Til at udtømme dette Spørgsmaal skulde der lang Tid og et helt Foredrag, men det tror jeg vilde trætte det høje Ting. Jeg skal derfor indskrænke mig til

disse faa Bemærkninger, som jeg tror rammer Kærnen i Sagen.

Konseilspræsidenten og Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) udtalte, at jeg ved, at de Herrer Sehestedt-Juel og Arendrup har handlet paa egen Haand. Ja, det ved jeg nu, men det kunde jeg ikke vide, den Gang de optraadte, naar de optræder skriftlig og under en saadan Form, at enhver, der læser deres Skrivelse, maa gaa ud fra, at de virkelig har Ret til at handle paa Indsamlernes Vegne. Derfor var jeg i min gode Ret, da jeg sagde, at det var Komiteen, der henvendte sig til Kongen, og at den nævnte Henvendelse, som jeg maatte gaa ud fra, var sket paa Komiteens Vegne. Maa jeg spørge det ærede Medlem: Er da Hofjægermester Sehestedt-Juel ikke Medlem af den hemmelige Komité — thi der er jo en hemmelig Komité foruden de tre Herrer, der optræder paa Komiteens Vegne? Jeg ved ikke rettere, end at han er Medlem og har været det hele Tiden. (Holger Petersen: Den Gang eksisterede der ingen Komité). Men nu eksisterer den, og nu er han Medlem, og han er en af mine gamle politiske Modstandere, det ved jeg ogsaa. Jeg er derfor ikke aldeles tryk, naar det ærede Medlem saa stærkt pointerer, at der ikke er sket noget som helst politisk i den Sag. Jeg ved nok, at der hos Højre er en vis Tilbøjelighed til at mene, at naar de optræder, optræder de altid sagligt og upolitisk, men naar de Herrer gaar saa vidt som i den senere Tid, at de stempler os som Mænd, der endogsaa savner Ansvarsfølelse, der ikke har Fædrelandskærlighed, der handler „forbryderisk dumt“, vil jeg dog mene, at det ikke er frit for, at der er Politik i den Slags Udtalelser. Og naar man ser Blade, som støtter denne Bevægelse, gaa saa vidt, at et Blad endogsaa har opfordret til Revolte enten fraoven eller franeden — det er lige meget, men en Revolte maatte der, skrev man, komme ud af den foreliggende Situation —, saa forekommer det mig, at det er ikke saa helt upolitisk, hvad der er sat i Forbindelse med denne Bevægelse, og jeg beklager, at de Mænd, der mener det ærligt og kun har Forsvarsvæsenets Vel for Øje, har forsømt deres Pligt ved ikke at tage Afstand fra disse Udtalelser. Og hvad siger det ærede Med-